

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/159/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216217507
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2216217507.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: 1. P. V., nar. XX.X.XXXX, bytom K. T. XX, 2. I. V., nar. XX.X.XXXX, bytom K. T. XX, obaja zastúpení AK: Mgr. Ivica Štigitz, so sídlom Rožňava, Šafárikova 8, proti žalovaným: 1. EURO CASH, s.r.o., IČO: 36 637 301, so sídlom Banská Bystrica, ČSA 24, zastúpeného AK: JUDr. Ondrej Sochor, so sídlom Banská Bystrica, Prof. Sáru 3873/44, 2. LICITOR group, a.s., IČO: 36 421 561, so sídlom Žilina, Sládkovičova 6, 3. S. D., nar. XX.X.XXXX, bytom K. T. XXX, zastúpeného AK: JUDr. Ildikó Uleklová, so sídlom Dunajská Streda, Jesenského 5026/13A, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, na odvolanie žalobcov 1. a 2. proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 15C/252/2016-372 zo dňa 10. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému 1., žalovanému 2. a žalovanému 3. **p r i z n á v a** nárok voči žalobcom 1. a 2. na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom priznal žalovaným 1., 2., 3. nárok na náhradu trov konania proti žalobcom 1. a 2. v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie v napadnutej časti odôvodnil s použitím ustanovení § 3 ods. 6, § 7 ods. 2, 11 ods. 1, § 16 ods. 2, § 21 ods. 2 veta prvá a druhá, ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), § 52, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 3 písm. c), e), § 2 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, s poukazom aj na procesné ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že žalobu zamietol, keďže nezistil opodstatnenosť ani jedného z uplatnených dôvodov neplatnosti dobrovoľnej dražby. Žaloba bola podaná včas, t.j. do troch mesiacov odo dňa príklepu 11.8.2016 a je daný aj okruh strán sporu (§ 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách). Prípustnosť žaloby vyplýva priamo z § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku v spojení s § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Konštatoval, že o neplatnosti dražby možno rozhodnúť len ak dražba nebola uskutočnená v súlade so zákonom o dobrovoľných dražbách. Uzavrel, že nebolo preukázané, že veriteľ (žalovaný 1.) a úverový dlžník (K. L.) uzavreli predmetnú úverovú zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú, resp. zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, keď veriteľ (žalovaný 1.) mal v predmete podnikania o.i. poskytovanie úverov z vlastných zdrojov v rozsahu voľnej živnosti a na druhej strane úverový dlžník mal v predmete podnikania zapísané činnosti

vyplývajúce z výpisu zo živnostenského registra tohto podnikateľa, pričom obidve zmluvné strany konali pri uzatváraní predmetnej zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. podnikateľskej činnosti, boli v zmluve jednoznačne identifikované identifikačnými znakmi podnikateľa (obchodné meno, IČO, č. registrácie v obchodnom a živnostenskom registri), úverový dlžník vedel, že túto zmluvu uzaviera ako podnikateľ (toto výslovne vyplýva z jeho výsluchu), pri uzavieraní zmluvy predkladal veriteľovi svoj výpis zo živnostenského registra (nepopretá, resp. výsluchom svedka potvrdená skutočnosť), pričom v čase uzavretia zmluvy mal úverový dlžník aktívne (teda nie ukončené ani pozastavené) živnostenské oprávnenie. Samotná zmluva je nazvaná ako zmluva o podnikateľskom úvere a z jej článku I je bez pochyb zrejmé, že vzťahy vyplývajúce z tejto zmluvy sa týkajú podnikateľskej činnosti zmluvných strán a že zmluvné strany pri uzavretí zmluvy konali v rámci svojho predmetu podnikateľskej činnosti, pričom úver bol poskytnutý za účelom rozvoja podnikania dlžníka, t.j. za účelom prefinancovania prevádzkových potrieb a nákladov dlžníka s tým, že dlžník sa zaviazal takto poskytnutý úver použiť výlučne na uvedený účel. Uvedené potvrdzuje aj vyjadrenie žalovaného 1. na pojednávaní, keď poskytuje výlučne len podnikateľské úvery, ktoré sú zabezpečené nehnuteľnosťou. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcov, že daný úver má charakter spotrebiteľského úveru, čo vyplýva aj z bodu 4 predmetnej úverovej zmluvy, keď z uvedeného úveru mal byť sčasti vyrovnaný zostatok pohľadávky prednostného záložného veriteľa Indever s.r.o. a to priamo na účet tejto spoločnosti, a následne mal byť tento úver použitý zväčša na kúpu, resp. rekonštrukciu domu žalobcov, t.j. na iný účel, než aký je uvedený v zmluve, uzavrel, že tvrdenia žalobcov, a to aj v prípade ich (čiastočného) potvrdenia úverovým dlžníkom pri jeho výsluchu, je nutné skúmať výlučne len v medziach prehlásení úverového dlžníka ako zmluvnej strany v článku I úverovej zmluvy, ktoré sú uvedené v predchádzajúcom odseku odôvodnenia rozsudku, pričom tu platí, že v prípade vyvolania omylu zo strany úverového dlžníka u veriteľa o skutkových okolnostiach, resp. o skutočnostiach faktického alebo právneho rázu napr. ohľadom účelu použitia úveru /ktorý by úverový dlžník od začiatku chcel použiť na iný účel (aj) podľa požiadaviek jeho rodinných príslušníkov (vrátane žalobcov), t.j. v rozpore so svojim záväzkom a prehlásením v zmluve/, tá osoba, ktorá by sama spôsobila prípadnú neplatnosť zmluvy z takéhoto dôvodu, sa nemôže v zmysle § 40a druhá veta Občianskeho zákonníka tejto neplatnosti dovoliť. A to už vôbec nie aj osoby iné ako ten, na ochranu ktorého by inak bol dôvod neplatnosti právneho úkonu určený (napr. žalobcovia). Pri dôvode neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 49a Občianskeho zákonníka sa pritom považuje taký právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý (v danom prípade veriteľ), neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Len v dôsledku prípadného omylu, ktorý by bol vyvolaný dlžníkom napr. v uvedenej otázke, by sa nezmenil charakter zmluvy, resp. ňou založeného zmluvného vzťahu. Uvedené skutočnosti ako aj celkový charakter úverovej zmluvy a konkrétne okolnosti daného prípadu tu okresný súd skúmal a posudzoval výlučne pre potreby vysporiadania sa s dôvodmi podanej žaloby o určenie neplatnosti dražby v rámci tohto konania, kde úverový dlžník nie je stranou sporu. Má za to, že nemožno v rámci zmluvného vzťahu, kde bola obsahom uzavretej zmluvy o úvere prejavovaná slobodná autonómna vôľa jej obidvoch účastníkov, ospravedlniť opomenutie úverového dlžníka ako podnikateľa konať vo vzťahu k svojim právam a záväzkom s primeranou mierou obozretnosti a zodpovedne zvažovať vlastné konanie a jeho dôsledky.

4. Ďalej prvoinštančný súd konštatoval, že keďže nebolo preukázané, že by predmetná zmluva o úvere bola spotrebiteľskou zmluvou, zároveň platí, že ani v dražbe uplatnený nárok nevyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale vyplýva zo zmluvy o úvere uzavretej podľa Obchodného zákonníka, a teda pri tejto zmluve sa všeobecne (t.j. aj bez ohľadu na okruh strán sporu v tomto konaní) nemožno dovolávať jej posudzovania z hľadiska neprijateľných podmienok podľa § 53 Občianskeho zákonníka, ako ani prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nezistil žiaden dôvod absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy (bez ohľadu na okruh strán sporu v tomto konaní), pre ktorý by potom bolo možné túto neplatnosť vzťahovať aj na predmetnú záložnú zmluvu z dôvodu jej akcesorickej povahy. Pri prípadnej čiastočnej alebo úplnej neplatnosti zmluvy o úvere by však bolo potrebné platnosť záložnej zmluvy ďalej posudzovať aj podľa jej bodu 1.3, podľa ktorého záložná zmluva zabezpečuje aj prípadný nárok veriteľa z vydania bezdôvodného obohatenia v prípade neplatnosti zmluvy o úvere. Pokiaľ žalobcovia, ktorí nie sú stranami zmluvy konkrétne namietali aj neplatnosť a nepríjemnosť ustanovenia čl. III bod 3.2 zmluvy o podnikateľskom úvere o tom, že úrok sa má stať súčasťou istiny, uzavrel (aj bez ohľadu na okruh strán sporu v tomto konaní), že prípadná neplatnosť tohto ustanovenia by nemala vplyv na skutkový a právny stav zistený v konaní, keď žalobcovia počas celého konania nepreukázali, že by toto ustanovenie zmluvy bolo v danom prípade použité, pričom žalovaný 1. uvedené výslovne vylúčil vo svojom vyjadrení z 19.9.2017 a nevyplýva to ani z listinných dôkazov.

5. Žalovaný 1. ako úverový veriteľ uskutočnil pre omeškanie úverového dlžníka so zaplatením troch splátok splatných v novembri a decembri 2015 a v januári 2016 predčasné zosplatenie predmetného úveru na základe oznámenia o zosplatení zo dňa 2.2.2016 (č.l. 60) v súlade s úverovou zmluvou (čl. 4 najmä body 4.1 a 4.4 VOP žalovaného 1. podpísaných úverovým dlžníkom - č.l. 5-8 spisu), zákonná úprava (§ 565 Občianskeho zákonníka, splnenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) sa tu nevyžaduje, keďže nejde o spotrebiteľskú zmluvu, čím vznikla úverovému dlžníkovi podľa dohodnutých podmienok povinnosť jednorazovo uhradiť veriteľovi celú zostávajúcu časť jeho záväzku z úveru. Keďže nebolo preukázané, že by tu išlo o spotrebiteľskú zmluvu (vôbec že by išlo o taký druh zmluvy), pri ktorej by napokon platila aj fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti pre absenciu príslušných, žalobcami v žalobe namietaných povinných obsahových náležitostí, resp. ktorá by obsahovala neprijateľné podmienky, a zároveň žalobcovia výšku pohľadávky uplatnenej v dražbe z iných hľadísk relevantne nenamietali a nespochybnili, výška pohľadávky uplatnenej v dražbe pri započítaní úhrad úverového dlžníka podľa splátkového kalendára tvoriaceho súčasť zmluvy, je jednoznačne zistiteľná zo zmluvy o vykonaní opakovanej dobrovoľnej dražby zo dňa 11.8.2016 a k nej pripojeného vyhlásenia navrhovateľa dražby o spôsobilosti predmetu dražby o pravosti, sume a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon dražby (dražobný spis - príloha súdneho spisu). Poukázal na vyjadrenie žalovaného 1. (zo dňa 28.6.2017), podľa ktorého pohľadávka pozostáva zo zameškaných 3 splátok splatných 25.11.2015, 25.12.2015 a 25.1.2016 spolu vo výške 1.381,56 Eur, z dlžnej istiny vo výške 18.597,73 Eur, zmluvného úroku k 11.7.2016 vo výške 1.021,09 Eur, zmluvnej pokuty vo výške 6.000,- Eur a zmluvného úroku z omeškania z dlžnej istiny a riadnych úrokov k 11.7.2016 vo výške 3.105,82 Eur a 230,72 Eur. Z uvedeného je zrejmé, že výška pohľadávky (istiny bez príslušenstva), ktorej správnosť nebola v konaní účinne spochybnená, nepochybne prevyšovala sumu 2.000,- Eur, a to ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva, a preto okresný súd v tejto súvislosti nezistil porušenie § 3 ods. 6 zákona o dobrovoľných dražbách. V dôsledku nespornej existencie vyhlásenia navrhovateľa dražby o tom, že predmet dražby je možné dražiť, ktoré je prílohou zmluvy o vykonaní dražby a je založené v dražobnom spise, je potrebné ďalej skonštatovať aj splnenie § 16 ods. 2, 3 a § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, a teda že neboli v dražbe porušené ani tieto ustanovenia zákona, pričom tu žalobcovia svojou neopodstatnenou argumentáciou nemohli v danej súvislosti účinne spochybníť výšku uplatnenej pohľadávky a tým aj prípadný nesprávny obsah tohto vyhlásenia. Zároveň však platí, že ani nesprávne vyčíslenie pohľadávky uplatňovanej v dražbe, za ktoré zodpovedá navrhovateľ dražby, by bez ďalšieho neznamenal aj dôvod na vyslovenie neplatnosti dražby (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/208/2013 zo dňa 29.5.2014).

6. Žalovaný 1. predložil podacie hárky (č.l. 129) tak k oznámeniu o zosplatení úveru (podacie hárky s dátumom podania zásielky 5.2.2016), ako aj k oznámeniu o začatí výkonu záložného práva (podacie hárky s dátumom podania zásielky 16.2.2016), ktoré svedčia o zaslaní týchto listov všetkým zmluvným stranám na tie adresy, ktoré boli pri nich uvedené v zmluve o úvere a v záložnej zmluve, pričom žalobcovia nepreukázali žiadne oznámenie zmeny doručovacej adresy úverovému, resp. záložnému veriteľovi, ako ani to že by nepreberali zásielky na uvedených adresách v čase doručovania. Pri takom preukázanom zaslaní listov tu bolo podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s poukazom na príslušnú judikatúru súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo/864/2004), rozhodujúce objektívne hľadisko, že dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu, s ktorým mal adresát možnosť oboznámiť sa, a to bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil.

7. Vykonaným dokazovaním nebolo zistené, že by pohľadávka uplatnená v dražbe bola vytvorená (aj) na základe neplatných inštitútov (napr. neprijateľných podmienok), resp. nárokov, ktoré by úverovému veriteľovi neprislúchali (napr. z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru). Okresný súd nezistil ani hrubý nepomer medzi hodnotou záväzku (v čase oznámenia o začatí výkonu záložného práva predstavovala suma dlžných splátok, zosplatený zvyšok dlžnej istiny a vyčíslená zmluvná pokuta spolu sumu 25.979,29 Eur, k tomu ešte úroky z omeškania z dlžnej istiny a riadnych úrokov vyčíslené k 11.7.2016 vo výške 3.105,82 Eur a 230,72 Eur) a hodnotou zabezpečenia (33.000,- Eur).

8. Dôvod neplatnosti dražby podľa § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách považoval prvoinštančný súd za neopodstatnený. Pokiaľ ide o dražbu nehnuteľností určených na bežné bývanie, ako sú byty alebo rodinné domy, možno dôvodne usudzovať, že záujemcami o kúpu takýchto nehnuteľností sú spravidla obyvatelia okolitých miest, či obcí, ktorí v danom regióne už žijú, pracujú a

majú rodinné zázemie, a len v menšej miere osoby zo vzdialenejších miest, ktoré by sa do tohto regiónu prípadne presťahovali. To však neznamená automaticky, že by sa mala dražba nehnuteľností konať vždy v obci, v katastri ktorej sú nehnuteľnosti situované, resp. v meste, ktoré je vždy najbližšie k draženej nehnuteľnosti. V prvom kole sa dražba konala v užšom regióne, kde sa nehnuteľnosť nachádza, a to v Nových Zámkoch vzdialených od predmetu dražby 58 km (cca 1 hodina cesty autom), miesto konania dražby bolo zmenené až po neúspešnom vykonaní prvého kola dražby na odľahlejšie miesto - mesto Levice, ktoré je vzdialené od predmetu dražby 95 km (cca 1,5 hodiny cesty autom), vzhľadom na to, že dražobník mal v deň opakovanej dražby viacero dražíeb. Určením miesta dražby v Leviciach, ktoré sú od Žiliny, kde má dražobník svoje sídlo, cca o 100 km bližšie ako obec K. T., v ktorom sa nachádza dražobná nehnuteľnosť, pritom došlo práve k zníženiu nákladov dražobníka minimálne v časti cestovných nákladov a zároveň vzhľadom na vzdialenosť tohto miesta od draženej nehnuteľnosti, čo je necelých 100 km (cca 1,5 hodiny cesty autom) a existujúce dopravné spojenie medzi dvomi miestami a čas konania dražby o 12:00 hod., možno nepochybne skonštatovať, že určením tohto miesta a času konania opakovanej dražby objektívne nemohla byť neprímerane obmedzená možnosť účasti na dražbe tých záujemcov, pre ktorých môže byť geografická poloha nehnuteľnosti rozhodujúca, čoho príkladom je aj samotný žalovaný 3. Subjektívne dôvody, ktoré by neprímerane bránili v účasti na dražbe len žalobcom vzhľadom na ich osobné pomery sú pritom v daných súvislostiach právne irelevantné.

9. K námietkam uplatneným žalobcami na pojednávaní dňa 10.12.2018 a to porušenie § 17 ods. 5, § 9 a § 14 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj porušenie bodu 4.1 písmena b) úverovej zmluvy a obsah notárskej zápisnice N 161/2016 z 11.8.2016 v časti dátumu oznámenia o opakovanej dražbe, uvedeného v článku 1 tejto zápisnice, okresný súd uviedol, že pri týchto doplnených dôvodoch nie je splnená podmienka, že prípadným porušením namietaných ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách by mohli byť a aj skutočne boli dotknutí vo svojich právach žalobcovia, čím nemohla byť preukázaná ani existencia príčinnej súvislosti medzi porušením konkrétneho zákonného ustanovenia a vznikom skutočnej ujmy na právach týchto žalujúcich osôb (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/16/2011). Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno v tejto súvislosti je pritom na žalobcovi. Zároveň konštatoval, že právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do 3 mesiacov odo dňa príklepu, s výnimkou prípadu, že dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu. Pričom takáto výnimka v preskúmvanej veci tvrdená nebola. Uplynutím 3 mesačnej prekluzívnej lehoty dôjde k zániku práva, pričom okresný súd je povinný prihliadať na takýto zánik práva, aj keď to dlžník nenamieta (v danom prípade to žalovaný 1. aj namietol). Nestačí, aby pred uplynutím tejto lehoty bola podaná na súd žaloba obsahujúca síce žalobný petit na určenie neplatnosti dražby, v ktorej je však uvedená len časť rozhodujúcich skutočností, ktoré podľa neskoršieho tvrdenia žalobcov boli dôvodom tvrdenej neplatnosti dražby. Tvrdenie skutočností tvoriacich predmet konania sa malo uskutočniť v priebehu prekluzívnej lehoty, a preto okresný súd nemôže prihliadnuť na dodatočné uvádzanie ďalších skutkových dôvodov neplatnosti dražby až po uplynutí prekluzívnej doby. Ďalej poukázal na vyjadrenie žalovaného 1. prednesené na pojednávaní 10.12.2018, ktorým účinne vyvrátil tvrdenia žalobcov v danom smere, a to že namietané plnomocenstvo dané zamestnancovi má charakter generálneho plnomocenstva, podľa ktorého je zamestnanec oprávnený konať vo všetkých dražbách realizovaných jeho zamestnávateľom, že úver bol vyplatený riadne a včas podľa bodu 4.1 písmena b) zmluvy o úvere, keďže museli byť splnené súbežne dve podmienky, z ktorých jednou bol výmaz starého záložného práva z LV, čo sa podľa udania žalovaného 1. udialo práve v lehote 60 dní pred poskytnutím úveru. V prípade namietnutého dátumu v notárskej zápisnici, ide zrejme ide len o zjavnú nesprávnosť - chybu v písaní a ďalej samotný obsah dražobného spisu vyvracia tvrdenie žalobcov o porušení § 17 ods. 5 zákona o dobrovoľných dražbách voči dlžníkovi.

10. Záverom okresný súd skonštatoval, že všetky ostatné návrhy strán sporu na doplnenie dokazovania predostreté najmä na ostatnom pojednávaní, ale aj skôr počas celého konania (vrátane výsluchu žalobcov, ako aj ďalších navrhnutých svedkov) nepripustil, pretože ich vykonanie nepovažoval za potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie vo veci a mal za to, že by v konečnom dôsledku len spôsobili predlžovanie konania a spôsobili by len oddialenie meritórneho rozhodnutia. Skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený vykonanými dôkazmi vrátane výsluchu svedka - úverového dlžníka, ktorý má plnú spôsobilosť na právne úkony, t.j. spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti.

11. Žalovaní majú právo na náhradu trov konania proti žalobcom v rozsahu 100 %, keďže boli vo veci úspešní na 100 % a neúspešní na 0 %, t.j. čistý úspech žalovaných predstavuje 100 %.

12. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobcovia 1. a 2., ktorým sa domáhajú zmeny podľa § 388 Civilného sporového poriadku, alternatívne postupu podľa § 389 Civilného sporového poriadku s poukazom § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentovali tým, že prvoinštančný súd nesprávne posúdil zmluvu, ktorej spotrebiteľský charakter bol preukázaný počas konania výsluchom svedka dlžníka a listinnými dôkazmi a žalovaný nepreukázal opak. Nesprávnym posúdením zmluvy a nepriznaním jej spotrebiteľský charakter, ak tento vyplýva z vykonaného dokazovania s poukazom na zamietnutie výsluchu žalobcov okresný súd odňal žalobcom právo na spravodlivý súdny proces. Okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď z výsluchu dlžníka K. L. (úverový dlžník) na pojednávaní dňa 10.12.2018 vyplynulo, že zmluvu chceli pôvodne podpísať jeho starí rodičia, úverom chceli zaplatiť skorší úver (vo výške 5.000,- Eur spoločnosti InDevel), rekonštruovať byt a časť z nich dali vnukovi na kúpu osobného auta, pričom splátky títo aj platili pravidelne odo dňa ako im boli poskytnuté prostriedky veriteľom na ich osobný účet (až marec 2013 oproti uzavretej zmluve o úvere z 31.10.2012) až do času omeškania. Z výpovede svedka (dlžníka) nevyplýva, že by tieto požičané finančné prostriedky požil sám, už vôbec nie, že by ich použil na iný účel ako uviedol. Žalovaný 1. nepreukázal opak toho, čo svedok uviedol a čo vyplýva aj z dokazovania. Ohľadom tvrdenia o účele použitia finančných prostriedkov nesie dôkazné bremeno žalovaný 1. ako veriteľ. V prípade ak aj svedok (dlžník) doložil na žiadosť veriteľa živnostenský list, bolo to z dôvodu, aby preukázal výšku svojho príjmu a schopnosť splácať požičané prostriedky. Ak by súd prvej inštancie vypočul žalobcov (na ich návrh) z dôvodu informácii ohľadne uzavretia zmluvy, bolo by v konaní preukázané podvodné konanie veriteľa počas uzatvárania zmluvy o úvere. Finančné prostriedky boli na účet žalobcov poskytnuté až v marci 2013, napriek tomu, že záložné právo v zmysle Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 31.10.2012 bolo na farchu nehnuteľnosti zapísané už dňa 6.12.2012. Nemohlo dôjsť k platnému zabezpečeniu pohľadávky (akcesorickou zmluvou) pokiaľ nedošlo k naplneniu hlavného záväzkového úverového vzťahu a to vo forme poukázania finančných prostriedkov na účet. Upovedomenie o začatí trestného stíhania zn. ČVS - ORP - 184/OEKBB-2013 zo dňa 22.3.2013 bolo konajúcemu súdu doručené ako dôkaz dňa 25.5.2018. Okresný súd sa však súvislosťami podstatnými (zločin podvodu) spáchanými žalovaným 1. nezaoberal a na uvedené konanie žalovaného 1. chceli žalobcovia k veci vypovedať. Žalovaný 1. nedokázal, že dlžník použil požičané finančné prostriedky na výkon podnikania, uvedené je kľúčové pre správne posúdenie Zmluvy o úvere, ktoré ustálenie jej charakteru zakladá ďalší postup pri hodnotení daných záväzkových vzťahov a ktorú je potrebné vziať do úvahy pri stanovení skutočnej výšky dlžnej čiastky a pri riešení ostatných inštitútov s poukazom na zákonné zosplatnenie úveru a postupu veriteľa pri zosplatnení pohľadávky. Nebolo možné predmetnú nehnuteľnosť dražiť vzhľadom na to, že v čase oznámenia o začatí výkonu záložného práva zo dňa 12.2.2016 bola dlžná suma bez príslušenstva vo výške 165,50 Eur. Vytýkajú nesprávne posúdenie zákonného procesu zosplatnenia úveru, na základe ktorého žalovaný 1. vypočítal nesprávne výšku pohľadávky ako následok nedodržania zákonných ustanovení o zosplatnení pohľadávky. Žalovaný v postupe pri zosplatnení úveru nepostupoval podľa ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ani ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, vzhľadom k tomu, že žalovaný 1. nepreukázal doručenie zosplatnenia úveru dlžníkovi a ani žalobcom. Dôkazom o doručení listiny je doručka a nie podací lístok, ktorá však v konaní žalobcom nebola predložená a to aj napriek tomu, že žalobcovia žiadali žalovaného preukázať zákonný postup pri zosplatnení úveru. Preto okresný súd pri nevykonaní dôkazu o tom, či bolo zosplatnenie platne doručené adresátovi a či došlo k zákonnému zosplatneniu (prípadne aj keď inému zosplatneniu dohodnutého v zmluve) nemohol mať vytvorený správny právny základ na rozhodnutie. Neobstojí právny názor okresného súdu, že „dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu“ (bod č. 20) a s takým právnym názorom žalobcovia nesúhlasia. Dôkazné bremeno nesie žalovaný 1., ktorý v konaní nepreukázal doručenie zosplatnenia úveru adresátovi. Trvajú na tom, že žalovaný 1. nesprávne vyčíslil pohľadávku, ktorá bola dôvodom pre začatie výkonu záložného práva a porušil zákon o dobrovoľných dražbách (§ 7 ods. 2). Okresný súd sa nezaoberal zásadami právnej úpravy záložného práva a platnosťou zmluvy o zriadení záložného práva, ktoré je potrebné rešpektovať pri výklade ustanovení § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka, popri zásade akcesority - záložné právo existuje iba vtedy, ak je daná existencia alebo predpoklad existencie hlavného záväzku a takisto zánikom hlavného záväzku dochádza k zániku záložného práva a zásada subsidiarity - k výkonu záložného práva možno pristúpiť až po tom, keď záložný dlžník dlh riadne a včas nesplnil (§ 559 Občiansky zákonník) s poukazom na to, že záložné právo na nehnuteľnosť bolo zapísané o 4 mesiace skôr ako boli poskytnuté finančné prostriedky na účet. Poukázali na ustanovenia predmetnej zmluvy o úvere, ktoré považovali za neplatné a okresný súd sa ich argumentáciou nezaoberal: zmluvná podmienka uvedená v čl. 4 bod 4.1. Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“), ktorá je

neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda je neplatná a podľa názoru žalobcov k zosplatneniu celého úveru nedošlo; čl. II. Predmet zmluvy bod 2.3. je neprijateľnou zmluvnou podmienkou teda neplatnou. V prejednávanej spore by mohlo dôjsť k závažnému porušeniu ústavných práv žalobcov a to práva vlastníť majetok podľa čl. 20 a práva na obydlie podľa čl. 19 v zmysle Ústavy SR a k porušeniu ústavného princípu primeranosti uvedeného v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ktorému v prípade dobrovoľných dražieb je potrebné venovať osobitnú pozornosť z dôvodu, že ide o postihnutie majetku súkromnými osobami - podnikateľmi sledujúcimi dosahovanie zisku takmer bez akejkoľvek verejnoprávnej ochrany. Okresný súd riadne neodôvodnil rozhodnutie.

13. Žalovaný 1., žalovaný 2. a žalovaný 3 odvolanie nepodali.

14. Žalovaný 1. sa vyjadril k odvolaniu žalobcov a uviedol, že napadnuté rozhodnutie navrhuje potvrdiť a priznať mu voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Okresný súd dospel správnemu záveru, že Zmluva o úvere nemá spotrebiteľský charakter, ale ide o zmluvu o podnikateľskom úvere, uzatvorenú medzi dvoma podnikateľskými subjektami. Riadne odôvodnil, prečo nevykonal dokazovanie výsluchom strán sporu (bod 25 rozsudku). S poukazom na § 195 ods. 1 Civilného sporového poriadku okresný súd správne rozhodol, keď návrh žalobcov na výsluch strán sporu (žalobcov) v celom rozsahu zamietol. Nesúhlasia s tvrdením, že spotrebiteľský charakter bol preukázaný výsluchom svedka dlžníka a listinnými dôkazmi, pričom žalovaný 1. nepreukázal opak (st. 3 odvolania), nakoľko z takto všeobecne formulovaného tvrdenia nie je zrejmé, ktoré konkrétne tvrdenia svedka - dlžníka - potvrdzujú spotrebiteľský charakter, a taktiež nie je zrejmé, z ktorých konkrétnych listinných dôkazov vyplývajú skutočnosti, preukazujúce údajný spotrebiteľský charakter Zmluvy o úvere, a ktoré skutočnosti z takýchto listinných dôkazov preukazujú spotrebiteľský charakter Zmluvy o úvere. Z výsluchu svedka nevyplývajú žiadne skutkové zistenia, ktoré by boli v rozpore s tým, čo uviedol konajúci súd v odôvodnení svojho rozsudku (bod 13 rozsudku), pričom žalobcovia v podanom odvolaní nešpecifikovali a neuviedli, v čom by nesprávne skutkové zistenia mali spočívať, má za to, že námietka, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam nie je dôvodná. Popiera tvrdenie, že živnostenský list mal slúžiť na účel preukázania výšky príjmu dlžníka a schopnosti splácať úver. Uvedené tvrdenie nebolo preukázané v priebehu konania, ale nie je ani objektívne možné (pravdivé), nakoľko nie je zrejmé, akým spôsobom by bolo možné preukázať živnostenským listom výšku príjmu dlžníka a schopnosť splácať úver. Dlžník predložil veriteľovi živnostenský list výlučne za účelom preukázania, že dlžník má právne postavenie podnikateľa (ktorú skutočnosť taktiež potvrdil vo svojej výpovedi samotný úverový dlžník - p. K. L.). Popiera tvrdenia o akomkoľvek údajnom podvodnom konaní. Trestné stíhanie, na ktoré poukazujú žalobcovia, bolo začaté výlučne na základe údajov a tvrdení žalobcov. Následne, po objasnení veci zo strany žalovaného 1. bolo uvedené trestné stíhanie s najväčšou pravdepodobnosťou obratom zastavené (nakoľko od roku 2013 nemá akúkoľvek vedomosť o tom, že uvedené trestné stíhanie by pokračovalo - a v prípade, ak by tomu tak bolo, žalobcovia by do súdneho spisu určite doplnili dôkazy týkajúce sa takéhoto trestného konania). V danej veci postupoval žalovaný pri poskytnutí úveru (i keď poskytnutie úveru ani teoreticky nesúvisí s predmetom konania) plne v súlade so Zmluvou o úvere, keď v zmysle bodu 4.1 Zmluvy o úvere mala byť časť úveru poskytnutá v lehote 90 dní od zavkladovania záložného práva v prospech žalovaného 1/ (k zavkladovaniu došlo dňa 6.12.2012, k čiastočnému plneniu v prospech predchádzajúceho záložného veriteľa došlo dňa 11.1.2013, t.j. nepochybne v lehote 90 dní), a následne mal žalovaný 1. vyplatiť zostávajúcu časť úveru v lehote 60 dní odo dňa, kedy na príslušnom LV bude ako záložný veriteľ zapísaný výlučne žalovaný 1/ (t.j. dôjde k výmazu predchádzajúceho záložného veriteľa InDevel, s.r.o. z príslušného LV). Predchádzajúci záložný veriteľ InDevel vydal kvitanciu dňa 22.1.2013, a keby aj kataster realizoval výmaz uvedeného záložného práva v ten istý deň, tak lehota na plnenie (60 dní) by uplynula najskôr dňa 22.3.2013. Dlžníkovi poskytol zostatok úveru dňa 15.3.2013, t.j. riadne a včas. Nesúhlasia s tvrdením, že na správne posúdenie charakteru zmluvy o úvere je dôležité to, aby žalovaný 1. preukázal, že dlžník skutočne použil finančné prostriedky na výkon podnikania, nakoľko charakter zmluvy má vyplývať výlučne z obsahu zmluvy, a nie z faktického sa správania dlžníka po podpise zmluvy, ktoré nemá žalovaný 1. akým spôsobom ovplyvniť. Inými slovami, v prípade, ak dlžník použil poskytnuté finančné prostriedky na iný účel, na aký sa ich zaviazal použil v zmysle zmluvy o úvere, uvedené nič nehovorí/nemení na charaktere uzatvorenej zmluvy o úvere, ale uvedené predstavuje jedine priame porušenie ustanovení zmluvy o úvere zo strany dlžníka. V odvolaní žalobcovia nespochybňujú platnosť zmluvy o úvere, netrvajú, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Nestotožňuje sa s tvrdením, že výška pohľadávky ku dňu 12.2.2016 bola vo výške 165,50 Eur. V podaní zo dňa 27.6.2017 špecifikoval, z čoho pozostávala dlžná pohľadávka, a že táto bez príslušenstva nepochybne prekračovala sumu vo výške 2.000,- Eur.

Žalobcovia uvedené skutkové tvrdenia žiadnym spôsobom nepopreli. V čase oznámenia o začatí výkonu záložného práva pohľadávka žalovaného 1. nepochybne prevyšovala sumu vo výške 2.000,- Eur, a z uvedeného dôvodu je dražba tvoriaca predmet tohto súdneho konania v súlade s ust. § 3 ods. 6 zákona. Nestotožňujú sa s tvrdením, že okresný súd nesprávne posúdil zákonný proces zosplatnenia úveru, ktorý nebol podľa názoru žalobcov v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Ak by aj došlo k porušeniu uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka, tak uvedené samo o sebe nie je dôvodom pre vyslovenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, keďže dôvodom pre vyslovenie neplatnosti dražby je výlučne porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách (a nie iného právneho predpisu). Vzhľadom na to, že zmluva o úvere, ktorá nemá spotrebiteľský charakter, neexistovala povinnosť žalovaného 1. postupovať pri zosplatnení podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (bod 19 rozsudku). V konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby nie je možné skúmať splatnosť pohľadávky, keďže táto vyplýva z úverovej zmluvy, resp. z osobitných predpisov, pričom v prípade konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby je možné namietať výlučne: platnosť záložnej zmluvy alebo porušenie konkrétneho ustanovenia (výlučne) zákona o dobrovoľných dražbách. Keďže otázka splatnosti nevyplýva zo zákona o dobrovoľných dražbách, tak prípadná splatnosť/nesplatnosť pohľadávky nemôže založiť dôvod na vyslovenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, nakoľko žalovaný 1. (ako navrhovateľ dražby) písomne vyhlásil, že pohľadávka je splatná, čím si bez ďalšieho splnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo zákona o dobrovoľných dražbách (§ 7 ods. 2), pričom v prípade ak podľa názoru žalobcov uvedené vyhlásenie nie je správne, môžu sa z uvedeného dôvodu domáhať nároku na náhradu škody v osobitnom konaní. Pohľadávka bola v čase podania návrhu na vykonanie dražby, ako aj v čase oznámenia o začatí výkonu záložného práva, splatná, nakoľko aj samotní žalobcovia (i keď nie sú stranou zmluvy o úvere) uvádzajú, že dlžník z úverovej zmluvy bol v omeškaní s úhradou 3 splátok - čoho následkom je, že v zmysle bodu 4.1 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvoria súčasť zmluvy o podnikateľskom úvere č. 1102886, v prípade, ak dlžník bude v omeškaní s úhradou čo i len jedinej splátky v zmysle Splátkového kalendára, stáva sa poskytnutý úver s príslušenstvom dňom omeškania automaticky splatným, t.j. vzniká predčasná splatnosť úveru. To znamená, že na vznik predčasnej splatnosti úveru sa nevyžaduje žiaden úkon zo strany veriteľa, a ani žiadna výzva (t.j. zmluvné strany si otázku predčasnej splatnosti môžu dohodnúť odchyľne od zákona - napr. odchyľne od ust. § 565 Občianskeho zákonníka). Lehota na dobrovoľné plnenie takto vzniknutej predčasnej splatnosti úveru vyplýva z bodu 4.4 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvoria súčasť zmluvy o podnikateľskom úvere č. 1102886 - t.j. v prípade vzniku predčasnej splatnosti je dlžník povinný v lehote 5 dní odo dňa vzniku predčasnej splatnosti úveru uhradiť veriteľovi celú nesplatenú časť poskytnutého úveru. Napriek tomu, že žalovaný 1. písomne oznámil dlžníkovi zo zmluvy o úvere vznik predčasnej splatnosti úveru a vyzval dlžníka na jeho úhradu. Keďže žalobcovia doložili do súdneho spisu Oznámenie o tzv. zosplatnení zo dňa 2.2.2016, je nepochybné, že ním disponovali. Z dôvodu úplnosti doložil do súdneho spisu podací lístok k uvedenému Oznámeniu o tzv. zosplatnení, aby bolo zrejmé, že žalovaný 1. uvedený list skutočne odoslal dlžníkovi. Otázka, kedy bolo uvedené oznámenie dlžníkovi doručené je právne bez významu, a to práve s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, t.j. že predčasná splatnosť úveru, ako aj lehota na dobrovoľné plnenie takto zosplatneného úveru vyplýva priamo zo zmluvy o úvere. Zosplatnenie úveru bolo v celom rozsahu realizované aj v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, pričom toto zosplatnenie bolo dlžníkovi odoslané a dlžník uvedené zosplatnenie úveru prevzal. Zmluva o vykonaní dobrovoľnej dražby (a jej príloha) obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, okrem iného aj vyhlásenie o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva. Tým, že zmluva objektívne obsahuje v prílohe takéto vyhlásenie navrhovateľa dražby, je bez ďalšieho splnená náležitosť vyžadovaná zákonom, t.j. že prílohou má byť vyhlásenie navrhovateľa dražby o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky. Nakoľko žalovaný 1. ako navrhovateľ dražby si splnil svoju povinnosť (§ 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách) a písomne vyhlásil, že pohľadávka je pravá, v predmetnej výške a je splatná, a že predmet dražby je možné dražiť. K porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách by mohlo dôjsť výlučne vtedy, ak by predmetné písomné vyhlásenie navrhovateľa dražby absentovalo, avšak nie v prípade, ak by uvedené vyhlásenie bolo nesprávne (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/208/2013, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/478/2014). Žalobcovia na záver svojho odvolania namietajú platnosť ustanovení bodu 4.1 všeobecných obchodných podmienok, ako aj bodu 2.3 zmluvy o úvere. Žalovaný 1. opätovne poukazuje na skutočnosť, že žalobcovia neboli účastníkmi zmluvy o úvere, a preto sa nemôžu domáhať vyslovenia (hoci len prejudiciálneho) neplatnosti zmluvy o úvere. Takejto neplatnosti by sa mohol dovolávať výlučne úverový dlžník (p. K. L.), ktorý sa však uvedeného v tomto konaní nedomáha, uvedenú neplatnosť ani nenamietajú (výsluch svedka).

15. Žalovaný 2. sa vyjadril k odvolaniu žalobcov a uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a navrhuje ho potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Okresný súd rozhodnutie rozsiahlo odôvodnil v bode 16 a 19 rozsudku. Úverový dlžník K. L. potvrdil, že úver si bral ako podnikateľ, čo vyplýva aj z označenia zmluvy.

16. Žalovaný 3. sa k odvolaniu vyjadril tak, že rozhodnutie okresného súdu je správne, ani jeden z argumentov žalobcov nedáva dôvod na zmenu. Ak je potrebné v konaní ako otázku predbežnú riešiť či konkrétna zmluva má podnikateľský alebo spotrebiteľský charakter, rozhodujúcim dôkazom bude zrejme výpoveď osoby, ktorá bola účastníkom záväzkového vzťahu, zmluvu podpisovala. Rozhodujúcim dôkazom môže byť len výsluch úverového dlžníka, nie žalobcov, ktorí sami priznali, že osobne neboli pri vybavovaní úveru. Žalovaný 1. nikdy nepotvrdil skutkové tvrdenie žalobcov, že by rokoval s nimi za účelom uzavretia zmluvy o úvere, keď bolo potvrdené, že úvery poskytuje výlučne podnikateľom. Pokiaľ úverový dlžník nepoužil úver na účel, na ktorý bol určený, podstatným spôsobom porušil zmluvu, z ktorej mohli byť vyvodené aj iné závažné právne následky. Žalovaný 1. uniesol dôkazné bremeno o podnikateľskom charaktere úveru, kým žalobcom sa nepodarilo preukázať opak. Žalobcovia v odvolaní výslovne uvádzajú, že so splatením dlhu sa úverový dlžník dostal do omeškania, tak je v konečnom dôsledku zmluva porušená podstatným spôsobom zo strany úverového dlžníka, ergo konanie veriteľa bolo oprávnené. Okresný súd správne ustálil, že úver je podnikateľský, potom riešiť otázky splnenia podmienok na vykonanie dobrovoľnej dražby vo vzťahu k tejto zmluve. Následkom podstatného porušenia zmluvy bolo, že došlo k zosplateniu úveru a teda v čase oznámenia výkonu záložného práva bola aj z hľadiska istiny prekročená aj hranica zákonom predpokladaných 2.000,- Eur. Celá argumentácia žalobcov vychádza z prezumpcie, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, resp. z toho, že jej časti môžu byť považované za neprijateľné.

17. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

19. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcov bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol, a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľmi.

20. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 OSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej

inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

21. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že boli splnené všetky zákonom stanovené povinnosti v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 31.10.2012 uzavreli žalovaný 1. ako veriteľ a K. L. (svedok) Zmluvu o podnikateľskom úvere zabezpečenom nehnuteľnosťou č. 1102886 vo výške úveru 20.000,- Eur. Dňa 31.10.2012 uzavrel žalovaný 1. ako záložný veriteľ so žalobcami 1. a 2. ako záložcami Zmluvu o zriadení záložného práva na záloh označený v zmluve. Dňa 10.3.2016 uzavreli žalovaný 1. ako navrhovateľ dražby a žalovaný 2. ako dražobník Zmluvu o vykonaní dobrovoľnej dražby na právny titul vzniku pohľadávky navrhovateľa označili Zmluvu o podnikateľskom úvere č. 11002886 zo dňa 31.10.2012 (dlžná suma ku dňu podpísania zmluvy 30.336,92 Eur). Dňa 11.7.2016 žalovaný 1. ako navrhovateľ dražby vystavil Vyhlásenie navrhovateľa dražby o spôsobilosti predmetu dražby a pravosti, sume a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon dražby podľa § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách (dlžná suma ku dňu podpísania zmluvy o výkone dražby 30.336,92 Eur). Predmetná nehnuteľnosť bola vydražená v II. kole dražby, ktorá sa konala dňa 11.8.2016. Priebeh dražby bol osvedčený Notárskou zápisnicou č. N 161/2016, Nz 28361/2016 zo dňa 11.8.2016 vystavenou JUDr. S. J. PhD., so sídlom T.G. Masaryka 19, 98401 Lučenec a zapísanou v Notárskom centrálnom registri listín pod č. NCRIs 29174/2016. Nehnuteľnosť bola vydražená v II. kole dražby za cenu 27.000,- Eur a vydražiteľom sa stal žalovaný 3. D. S.. Pohľadávka na strane veriteľa na základe ktorého žalovaný 1. navrhol vykonať dražbu vznikla zo Zmluvy o podnikateľskom úvere zabezpečenom nehnuteľnosťou č. 1102886, uzavretej dňa 31.10.2012 medzi žalovaným 1. ako záložným veriteľom

23. Žalobcovia trvajú na tom, že žalovaný 1. nesprávne vyčíslil pohľadávku, ktorá bola dôvodom pre začatie výkonu záložného práva a porušil zákon o dobrovoľných dražbách (§ 7 ods. 2).

24. Odvolací súd z odôvodnenia napadnutého rozsudku zistil, že súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou žalobcov náležitým spôsobom vysporiadal, preto nemôže obstať námietka žalobcov označená v odseku 23. V odseku 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku vysvetlil, prečo žalobcami tvrdený dôvod neplatnosti dražby nemôže obstať. Keďže žalobcovia žiadne nové skutočnosti ani tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvej inštancie vysporiadal v napadnutom rozsudku neuviedli, poukazuje odvolací súd na odôvodnenie tejto časti napadnutého rozsudku v odseku 19, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil. Na doplnenie už len uvádza, že uvedenie nesprávnej výšky pohľadávky vo vyhlásení záložného veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky nemôže založiť neplatnosť dražby, nakoľko úver nebol v celosti splatený a záložný veriteľ navrhol dražbu, pričom z ceny vydraženej nehnuteľnosti, ktorú uhradil žalovaný 3. bola pohľadávka žalovaného 1. uspokojená, nemohlo teda ani uvedením (prípadnej) nesprávnej výšky pohľadávky dôjsť k žiadnemu zásahu do práv žalobcov. Navyiac, v posudzovanej veci nedošlo k žiadnemu porušeniu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, pretože žalovaný 1. si splnil svoju povinnosť podľa ust. § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a urobil vyhlásenie o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, pre ktorú dražbu navrhol. Zmluva o vykonaní dražby potom túto náležitosť obsahovala, a ani prípadné uvedenie nesprávnej výšky pohľadávky vo vyhlásení žalovaného 1. jej neplatnosť nespôsobuje. Za pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva zodpovedá záložný veriteľ podľa ust. § 33 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, a zodpovednosti za škodu, ktorá vznikne porušením tejto povinnosti sa nemôže zbaviť. Ak sa žalobcovia domnievajú, že im bola uvedením nesprávnej výšky pohľadávky vo vyhlásení žalovaného 1. spôsobená škoda, môžu sa potom samostatnou žalobou jej náhrady od žalovaného 1. domáhať (pozri rozhodnutie ÚS sp. zn. ÚS II. 722/2015).

25. Žalobcovia poukázali na ustanovenia zmluvy o úvere: zmluvná podmienka uvedená v čl. 4 bod 4.1. Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“) s tým, že k zosplatneniu celého úveru nedošlo; čl. II. Predmet zmluvy bod 2.3., ktoré považovali za neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti, keď okresný súd sa ich argumentáciou nezaoberal. Uvedenú námietku považuje odvolací súd za nedôvodnú a poukazuje na záver súdu prvej inštancie v odseku 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil, v ktorom okresný súd uzavrel, že nemožno sa dovolávať posudzovania úverovej zmluvy z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 Občianskeho zákonníka (ani prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), keďže nebolo preukázané, že úverová zmluva by bola spotrebiteľskou zmluvou, pričom v dražbe

uplatnený nárok vyplýva zo zmluvy o úvere uzavretej podľa Obchodného zákonníka. Zároveň v odseku 16 odôvodnenia napadnutého rozsudku správne súd prvej inštancie konštatoval, že v úverovej zmluve boli obidve strany jednoznačne identifikované identifikačnými znakmi podnikateľa, úverový dlžník vedel, že túto zmluvu uzatvára ako podnikateľ (výslovne vyplýva z jeho výsluchu), v čase uzavretia zmluvy mal aktívne živnostenské oprávnenie, ktoré preukázal výpisom zo živnostenského registra. Aj odvolací súd má za to, že označenie predmetnej zmluvy ako zmluvy o podnikateľskom úvere je jednoznačné, pričom aj v jej čl. I. sa zmluvné strany dohodli, že konajú v rámci svojho predmetu podnikateľskej činnosti. Odvolací súd konštatuje, že je nutné ešte podotknúť, že podľa § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy (spotrebiteľským úverom nie sú: úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého lehota splatnosti je viac ako desať rokov), preto nemožno predmetnú úverovú zmluvu aj v prípade, že by sa jednalo o spotrebiteľskú zmluvu (čo však v danom prípade neplatí) považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, tak ako to (nedôvodne) tvrdia žalobcovia. Samotní žalobcovia už v odvolaní nezotrvali na tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, teda záver súdu prvej inštancie, ktorý bezúročnosť a bezpoplatkovosť nekonštatoval (ani) nenamietali.

26. Žalobcovia namietajú, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam s poukazom na výsluch dlžníka K. L. (úverový dlžník) na pojednávaní dňa 10.12.2018 (zmluvu chceli pôvodne podpísať jeho starí rodičia, úverom chceli zaplatiť skorší úver vo výške 5.000,- Eur spoločnosti InDevel, rekonštruovať byt a časť z nich dali vnukovi na kúpu osobného auta, splátky platili pravidelne odo dňa poskytnutia prostriedkov veriteľom na osobný účet žalobcov až do času omeškania). Odvolací súd poukazuje na výpoveď svedka K. L., ktorej podstatný obsah zhrnutý súdom prvej inštancie v odseku 13 odôvodnenia napadnutého rozsudku je zhodný s obsahom výpovede tohto svedka zachytenej v zápisnici z pojednávania zo dňa 10.12.2018. Pričom z výsluchu tohto svedka nevyplyvajú žiadne skutkové zistenia, ktoré by boli v rozpore s tým, čo uviedol konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom žalobcovia v podanom odvolaní nešpecifikovali a neuviedli, v čom by nesprávne skutkové zistenia mali spočívať. Odvolací súd námietku ohľadom nesprávnych skutkových zistení nepovažuje za dôvodnú. Možno iba prisvedčil žalobcom, že z výpovede svedka nevplyva, že by tieto požičané finančné prostriedky požil sám, alebo by ich použil na iný účel ako uviedol.

27. Ďalej žalobcovia namietali, že žalovaný 1. nepreukázal opak toho, čo svedok uviedol a čo vyplýva aj z dokazovania. Odvolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie v odsekoch 16 a 17 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých je odôvodnený záver súdu prvej inštancie o charaktere predmetnej úverovej zmluvy, ktorá bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka a nespĺňa charakter spotrebiteľskej zmluvy. Pričom aj podľa odvolacieho súdu dôkazné bremeno ohľadom preukázania toho, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou zaťažovala žalobcov, ktorí túto skutočnosť (iba) tvrdili a aj v odvolaní naďalej tvrdia. Ani výpoveďou svedka (K. L.) však žalobcovia túto skutočnosť nepreukázali, pričom žalovaný 1. resp. žalovaný počas celého konania tvrdili, že predmetná úverová zmluva nie je spotrebiteľskou zmluvou a teda ani logicky nebolo namieste, aby vyvracali tvrdenia svedka. Taktiež nemožno súhlasiť s námietkou, že žalovaný 1. nedokázal, že dlžník použil požičané finančné prostriedky na výkon podnikania, nakoľko charakter zmluvy vyplýva z jej obsahu (čl. I), nie z faktického sa správania dlžníka po podpise zmluvy, ktoré nemá žalovaný 1. akým spôsobom ovplyvniť. Ak aj dlžník použil poskytnuté finančné prostriedky na iný účel v rozpore s obsahom zmluvy o úvere, uvedené možno vyhodnotiť ako porušenie ustanovenia zmluvy dlžníkom.

28. S ohľadom na uvedené v odseku 25, 26, 27 sa odvolací súd nestotožnil s námietkou, že súd prvej inštancie predmetnú úverovú zmluvu ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil, ak jej nepriznal spotrebiteľský charakter.

29. Vytýkanie nesprávneho posúdenia zákonného procesu zosplatnenia úveru s poukazom na § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka žalovaným 1. podľa odvolacieho súdu neobstojí. S uvedeným sa súd prvej inštancie dôsledne vypořiadal v odseku 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku a to práve s dôrazom na záver o nespotebiteľskom charaktere predmetnej úverovej zmluvy, keď aj odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie stotožnil a odkazuje naň.

30. Žalobcovia namietali, že konajúcemu súdu bolo doručené dňa 25.5.2018 ako dôkaz Upovedomenie o začatí trestného stíhania zn. ČVS - ORP - 184/OEKBB-2013 zo dňa 22.3.2013, pričom okresný súd sa však súvislosťami podstatnými (zločin podvodu) spáchanými žalovaným 1. nezaoberal, pričom na

uvedené konanie žalovaného 1. chceli žalobcovia k veci vypovedať, čo im však nebolo umožnené, preto týmto postupom im bolo odňaté právo na spravodlivý proces.

31. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

32. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie citované v odseku 32 taxatívnym spôsobom vymedzuje prípady, ktoré nemožno riešiť ako prejudiciálne, keď ich riešenie je v kompetencii príslušných vnútroštátnych a medzinárodných súdov a ich rozhodnutia je súd viazaný. Súd je totiž viazaný tým, že bol spáchaný trestný čin. Trestný čin je definovaný v § 8 <. Trestného zákona ako protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Zákon ustanovuje inak, pokiaľ ide o materiálny korektív formálnej definície trestného činu vzťahujúci sa avšak len na prečin, ktorým je vo všeobecnosti jeho nepatrnosť v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona. Znaky (skutkovej podstaty) trestného činu sú uvedené jednak vo všeobecnej časti Trestného zákona a jednak v osobitnej časti Trestného zákona. V danej veci nebolo žalobcami preukázané ich tvrdenie, že žalovaný 1. mal v súvislosti s predmetnou úverovou spáchať trestný čin podvodu (§ 221 Trestného zákona), a to ani s predložením označeného upovedomenia, keďže nebolo predložené rozhodnutie, ktorým by bol žalovaný 1. v súvislosti s úverovou zmluvou uznaný za vinného. Preto námietka žalobcov z odseku 31 neobstojí.

33. Podľa § 185 Civilného sporového poriadku, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

34. Nemožno súhlasiť ani s námietkou žalobcov, že z dôvodu ich nevypočutia im bolo odňaté právo na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na záver súdu prvej inštancie v odseku 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku s tým, že okresný súd postupoval správne, keď nevykonal dôkaz žalobcov ich výsluchom, čo okresný súd (náležite) odôvodnil už v spomínanom odseku 21, na ktorý odvolací súd poukazuje a stotožňuje sa so záverom okresného súdu, že takéto výsluchu by boli nevhodné a nadbytočné, keďže samotní žalobcovia neboli účastníkmi predmetnej zmluvy, ktorú uzavrel svedok K. L., a ktorý bol v konaní aj vypočutý, keď jeho výpoveď aj súd prvej inštancie v konaní zohľadnil. Pričom odvolací súd poukazuje na záver v odseku 33 a dopĺňa, že nie je predmetom tohto konania rozhodol o tom, či bol spáchaný trestný čin.

35. V tejto súvislosti v spojení so záverom v odseku 35 ešte odvolací súd uvádza, že súd môže vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu a proces dokazovania podľa Civilného sporového poriadku je vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania a koncentračnej zásade, takže súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, ktorá sa presúva na procesné strany. V danej veci dôkazná povinnosť týkajúca neplatnosti dobrovoľnej dražby stíha žalobcov. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť strany sporu tvrdiť a označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, je vždy daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané) a aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Pokiaľ strana sporu nerešpektuje bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažujú, z hľadiska procesného postupuje vo svoj neprospech. Procesná nečinnosť strany v tomto smere má (pre ňu) negatívne dôsledky pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, čo sa v konečnom dôsledku prejaví vo vydaní (pre neho) nepriaznivého rozhodnutia. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Ďalej, že súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi strán sporu a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odňatie možnosti konať pred súdom, pretože je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy strán sporu (napr. uznesenie NS SR sp.zn.6 Cdo 153/2011). Ďalej odvolací

súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strany sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

36. Žalobcovia namietali, že okresný súd sa nezaoberal platnosťou zmluvy o zriadení záložného práva, popri zásade akcesority - záložné právo existuje iba vtedy, ak je daná existencia alebo predpoklad existencie hlavného záväzku a takisto zánikom hlavného záväzku dochádza k zániku záložného práva a zásada subsidiarity - k výkonu záložného práva možno pristúpiť až po tom, keď záložný dlžník dlh riadne a včas nesplnil (§ 559 Občiansky zákonník). Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na to, že okresný súd konštatoval, že dôvod absolútnej neplatnosti nezistil, pre ktorý by bolo možné túto neplatnosť vzťahovať aj na predmetnú záložnú zmluvu z dôvodu jej akcesorickej povahy. Taktiež nezistil hrubý nepomer medzi hodnotou záväzku (v čase oznámenia o začatí výkonu záložného práva predstavovala suma dlžných splátok 25.7979,29 Eur (plus úroky z omeškania 3.105,82 Eur a riadne úroky 230,72 Eur a hodnotou zabezpečenia 33.000,- Eur. Zaoberal sa aj zosplatením úveru zo strany žalovaného 1. a to v odseku 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď uzavrel, že z dôvodu omeškania dlžníka so zaplatením troch splátok splatných v novembri a decembri 2015, v januári 2016 vznikla žalovanému 1. ako veriteľovi podľa dohodnutých podmienok povinnosť jednorazovo uhradiť veriteľovi celú zostávajúcu časť dlhu z úveru.

37. Námietku žalobcov, nemohlo dôjsť k platnému zabezpečeniu pohľadávky (akcesorickeou zmluvou) pokiaľ nedošlo k naplneniu hlavného záväzkového úverového vzťahu a to vo forme poukázania finančných prostriedkov na účet, keď finančné prostriedky boli na účet žalobcov poskytnuté až v marci 2013, napriek tomu, že záložné právo v zmysle Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 31.10.2012 bolo na farchu nehnuteľnosti zapísané už dňa 6.12.2012, považuje odvolací súd za nedôvodnú, keďže zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka nevyplýva skutočnosť tvrdená žalobcami, že nemohlo dôjsť k platnému zabezpečeniu pohľadávky pokiaľ nedošlo k poukázaniu finančných prostriedkov na účet. Pojmové vymedzenie záložného práva vyplýva z § 151a Občianskeho zákonníka a slúži na zabezpečenie pohľadávky veriteľa tým, že ak dlžník nesplní svoj záväzok včas a riadne (§ 559 Občianskeho zákonníka), záložný veriteľ je oprávnený uspokojiť pohľadávku vrátane jej príslušenstva z predmetu záložného práva, t. j. zálohu. Záložné právo ako vecné právo je vo vzťahu akcesority k záväzkovému vzťahu, v rámci ktorého sa nachádza zabezpečená pohľadávka. V danej veci je takou pohľadávkou veriteľa - žalovaného 1. voči žalobcom 1. a 2. v zmysle Zmluvy o podnikateľskom úvere zabezpečenou nehnuteľnosťou č. 1102886 zo dňa 31.10.2012, v ktorej v článku IV. si účastníci tejto zmluvy dohodli podmienky čerpania úveru vrátane písm. b/, z ktorého vyplýva, že zvyšná časť čerpaného úveru uhradí veriteľ dlžníkovi v lehote 60 dní odo dňa, kedy bude na príslušnom LV nehnuteľnosti, ako záložný veriteľ zapísaný výlučne veriteľ... Pričom uvedené zmluvné dojednanie korešponduje aj s tvrdením žalobcom o tom, kedy bolo záložné právo zapísané na LV a kedy bol poukázaný zvyšok finančných prostriedkov zo strany veriteľa - žalovaného 1.

38. Ďalej žalobcovia namietali, že nebolo možné predmetnú nehnuteľnosť dražiť vzhľadom na to, že v čase oznámenia o začatí výkonu záložného práva zo dňa 12.2.2016 bola dlžná suma bez príslušenstva vo výške 165,50 Eur, s čím sa odvolací súd nestotožnil, keď ohľadom tohto tvrdenia žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie konštatoval s poukazom na vyjadrenie žalovaného 1., že pohľadávka pozostáva zo sumy troch zameškaných splátok vo výške 1.381,56 Eur, dlžnej istiny 18.597,73 Eur, zmluvného úroku 1.021,09 Eur, zmluvnej pokuty 6.000,- Eur, úroku z omeškania 3.105,82 Eur a úrokov 230,72 Eur. Následne právne uzavrel, že výška pohľadávky (bez príslušenstva), nepochybne prevyšovala sumu 2.000,- Eur a to ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva, preto nebolo porušené ust. § 3 ods. 6 zákona o dobrovoľných dražbách s čím sa odvolací súd stotožnil. S ohľadom na vyššie uvedené nič nebránilo žalovanému 1. postupovať podľa zákona o dobrovoľných dražbách, za účelom dosiahnuť uspokojenie zabezpečenej pohľadávky priamo zo zálohu, keďže jeho pohľadávka nebola riadne splnená.

39. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

40. Podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

41. Podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR, obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

42. Podľa čl. 21 ods. 3 prvá veta Ústavy SR, iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku.

43. Podľa nálezu Ústavného súdu SR spisová značka I. ÚS 13/2000 zo dňa 10.07.2001 Ústavou Slovenskej republiky vytvorená ochrana práva na súkromie sa vnútorne diferencuje. Jednotlivými ustanoveniami sa zaručuje ochrana súkromia v rôznych životných situáciách. Do sféry ochrany súkromia patrí aj ochrana obydlia. Zásah do obydlia znemožňujúci ho užívať je spôsobilý zároveň zasiahnuť aj do súkromného a rodinného života jednotlivca. Podľa okolností konkrétnej veci sa ten istý zásah teda môže dotknúť tak práva na ochranu súkromia, ako aj práva na ochranu obydlia.

44. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, musí byť vykladané a uplatňované v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).

45. Článok 21 ods. 3 prvá veta ústavy dovoľuje zákonom zásahy do nedotknuteľnosti obydlia „iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“ v záujme naplnenia tých cieľov, ktoré tento odsek ďalej taxatívne vymenováva, t.j. na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ústava vo viacerých článkoch používa termín „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“ (napr. v čl. 24 ods. 4, čl. 26 ods. 4). Hoci ho používa v rôznych súvislostiach, nemožno mu pripisovať rôzny obsah. Rovnaký termín obsahuje aj dohovor (napr. v čl. 8 ods. 2, čl. 10 ods. 2), preto bolo potrebné pri jeho výklade a uplatňovaní prihliadať aj na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. cit. rozsudok Gillow, § 55; rozsudok Matter v. Slovenská republika z 5. júla 1999, § 66).

46. Ústavný súd v súlade s medzinárodným štandardom sa už k tomuto ústavnému termínu „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“ vyjadril vo svojej doterajšej judikatúre (napr. I. ÚS 33/95, II. ÚS 28/96, PL. ÚS 15/98) tak, že ho „možno vysvetliť ako naliehavú spoločenskú potrebu prijať obmedzenie základného práva alebo slobody. Obmedzenie práv a slobôd je nevyhnutné, keď možno konštatovať, že cieľ obmedzenia inak dosiahnuť nemožno. Predpokladom teda je, že obmedzenie je nutné aj v demokratickej spoločnosti“. Inými slovami, zásah musí zodpovedať naliehavej spoločenskej potrebe a musí byť primeraný sledovanému legitímnemu cieľu; pri určovaní rozsahu obmedzenia je dôležitá aj podstata práva, ktoré sa má obmedziť. Obidva posudzované články ústavy majú síce inú štruktúru a formuláciu podmienok, ale s odvolaním sa na vyššie uvedené nemôže byť v prístupe k ich výkladu a uplatňovaní v konkrétnej veci podstatný rozdiel. Aj podľa čl. 19 ods. 2 v spojení s čl. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy sa musia uplatniť obdobné zásady ako v prípade čl. 21 ods. 3 ústavy, pretože pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa. V prípade oboch článkov výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval na relevantných a dostatočných dôvodoch.

47. Odvolací súd konštatuje, že neobstojí ani poukaz žalobcov na princíp primeranosti v prípade straty svojho obydlia oproti skutočnej výške pohľadávky v čase oznámenia o začatí výkonu záložného práva s ohľadom na už uvedené v odseku 38. Taktiež sa nestotožnil s porušením práva vlastníť majetok podľa čl. 20 a práva na obydlie, keďže uvedené v konaní nebolo preukázané.

48. Žiada sa ešte zdôrazniť, že zo súdom prvej inštancie citovaného § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách vyplýva, že neplatnosť dražby ako verejného konania je možné určiť iba súdom, za splnenia zákonom stanovených podmienok, ktoré však v danej veci neboli naplnené.

49. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

50. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

51. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

52. Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaním napadnutým rozsudkom odvolací súd konštatuje, že námietka žalobcov, napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nie je nedôvodná. Súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil rozsudok, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čím splnil zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. <. Okresný súd sa v rozsahu postačujúcom pre správne rozhodnutie vo veci samej vysporiadal s námietkami žalovaného a ich právnou argumentáciou. Zo strany súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu a to k absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami (§ 220 ods. 2 CSP) vo vzťahu k odôvodneniu vyhovenia žalobe. Zároveň podľa odvolacieho súdu teda nedošlo ani k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď rozhodnutie okresný súd fakticky v relevantných záveroch riadne právne aj vecne odôvodnil v odsekoch 14 až 25 napadnutého rozsudku.

53. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom žalobu zamietol, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok, vrátane vecne správneho a odvolaním osobitne nenapadnutého výroku o náhrade trov konania, potvrdil.

54. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

55. Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobcov, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie ich práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010 <., podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS <. 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04 <.). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky <. a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97 <.), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97 <., II. ÚS 251/03 <.).

56. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní plne úspešným žalovaným 1., 2. a 3. priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď nezistil skutočnosti odôvodňujúce postup podľa § 257 CSP. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).